

Per Antoni Martí Coll, es fa un paral·lelisme entre la mort del canonge Joan Rafel Palau a l'antic mas dels Seguí, i el final d'aquest mas, que va dividir-se en tres còssos. També dóna notícies inèdites sobre la construcció de la capella dels Dolors de Santa Maria.

DADES DEL CANONGE JOAN RAFEL PALAU I DE L'ANTIC EDIFICI DE L'ACTUAL MUSEU ARXIU DE SANTA MARIA, ON VA VIURE I MORIR L'ANY 1623

GENERALITATS

La circumstància de morir l'any 1623 a casa de la *Seguina*, muller d'en Pau Seguí,¹ un canonge germà d'aquella, i de complimentar els marmessors la disposició testamentària del difunt, que consistia a produir un inventari dels béns relictos del canonge, ha propiciat de posseir ara una descripció força detallada de com era aleshores l'immoble on avui radica el Museu Arxiu de Santa Maria de Mataró.

Analitzarem aquest inventari que ens servirà per copsar la distribució i ús de les habitacions, i intuir la seva situació i volum, atès les funcions que se les hi assigna i la quantitat de mobles que consta que permetien instal·lar-hi.

Avancem que ja és conegut que la façana i el volum de la casa d'en Seguí abraçava els tres còssos de l'actual carrer de Beata Maria, assenyalats avui amb els números u, tres i cinc, formant una unitat, que després es dividiria en tres finques independents, malgrat que potser s'aprofités alguna paret i portals de pedra de l'antiga mansió. L'estatge del Museu Arxiu correspon al còs central. La casa o masia era propietat de la família Seguí, en mèrit a l'establiment fet l'any 1496 per les persones i circumstàncies que no repetirem, ja que

han estat investigades per Joaquim Aguilar i publicades a les planes 26 i següents dels *Fulls/38* del Museu Arxiu de Santa Maria de Mataró, amb data del mes d'octubre de 1990.

Podem conjecturar que la casa tindria el traçat força repetit a molt masos i mansions importants; una entrada llarga i àmplia, per estar-hi i rebre visites corrents, amb una escala per pujar al primer pis i accedir així a una ampla sala central. Per un costat d'aquesta entrada, a l'esquerra, es passaria a un estudi, amb una finestra al carrer, que seria l'habitació per treballar i estar el canonge, i fins potser per dormir-hi, sobretot quan estava malalt. I pel mateix costat de l'entrada, o des del fons, una altra porta comunicaria amb la cuina i el menjador, que acabaven amb una eixida i un hort amb un pou.

A l'altre costat de l'entrada hi hauria l'estable i el celler. Aquest, quasi segur, tenia una entrada independent a l'exterior.

A dalt hi hauria una àmplia sala que servia de comunicació amb les cambres situades a cada costat, quasi totes amb finestres a l'exterior.

Retrat a l'oli del canonge Joan Rafel Palau
(en poder de la família).

Aquest és el resum i les conclusions a què ens condueix la documentació consultada amb motiu de l'inventari confeccionat després de la mort del canonge. L'ampliarem i afirmarem amb més detalls i dades, després de referir-nos al canonge esmentat tantes vegades.

EL CANONGE

El canonge que va morir a la casa d'en Seguí es tractava de Joan Rafel Palau (1555-1623). Era el segon dels fills de la pubilla Antiga Beneta Palau, casada amb Joan (Serra) Arnau, àlies Palau, conegut com Joan Arnau Palau. El germà gran, Melcior, seria l'hereu d'una família prou important per motivar que el pare adoptés el cognom dels Palau; aviat la família guanyaria projecció social dins l'àmbit de la vila de Mataró per posseir, primer, el títol de *burgès*, obtingut per Joan Arnau Palau, i aviat el de *cavaller*.²

Els altres germans del canonge foren tres noies; una d'elles, Dorotea, que seria monja del convent de Santa Clara de Tarragona; una altra, Eulàlia, va casar-se amb Jeroni Plantí; i l'altra, Elionor, va casar-se amb Pau Seguí, l'amo del mas situat al costat de l'església de Santa Maria, molt a la vora de la casa dels Palau; sobretot en quedar vídua Elionor, la casa seria coneguda com la casa de la *Seguina*; és la casa on va morir l'esmentat canonge.

Joan Rafel Palau va ser un més d'entre els Palau que va seguir la carrera eclesiàstica, com ja havia succeït en anteriors generacions de la família i es repetiria en les successives; fins i tot aconseguirien comptar amb un bisbe.

Va ser clergue de la parròquia de Mataró; l'any 1602 se li concedí el benefici dels sants Abdó i Senén. A l'arxiu de la família consta un pergamí amb el segell del bisbe de Barcelona, amb data del 9 de maig de 1602, decretant que a Joan Rafel Palau, clergue de Mataró, se li confereixi el benefici perpetu simple eclesiàstic, sota invocació dels sants Abdó i Senén, de l'altar de Santa Anna de l'església parroquial de la vila de Mataró, instituït i fundat per Montserrat Capella, que havia quedat vacant per la mort d'Antoni Palau, clergue, el mes d'abril d'aquell any.³

L'esmentada Montserrat Capella, quan va conferir-se el benefici al clergue mataroní i futur

canonge Palau, era la seva madrastra, ja que essent ella vídua de Bartomeu Mallol i d'Antoni Portella, s'havia casat l'any 1599 amb Joan Arnau Palau, també vidu des de no feia gaire de la pubilla Palau.

El clergue de la parròquia de Mataró, Joan Rafel Palau, dotat del benefici referit, va proposar-se d'augmentar els seus coneixements i rang; per això, per aconseguir doctorar-se, va passar a la província de Piceno, a Loreto, que aleshores, des de l'any 1504, era de domini papal.

El 2 de maig de 1609 els priors del col·legi d'advocats curials de dita província van atorgar a «l'il·lustríssim burgès de la vila de Mataró» –així se l'intitula– el grau de doctor en dret canònic i civil, seguint el protocol acostumat.

Se li imposà el birret al cap, s'obrí i tancà el llibre de la saviesa a les seves mans, va rebre l'anell daurat simbolitzant el matrimoni amb la sapiència pontifícia i rebé el petó de la pau i la benedicció de l'amor o caritat. Així consta en el diploma que se li va donar.

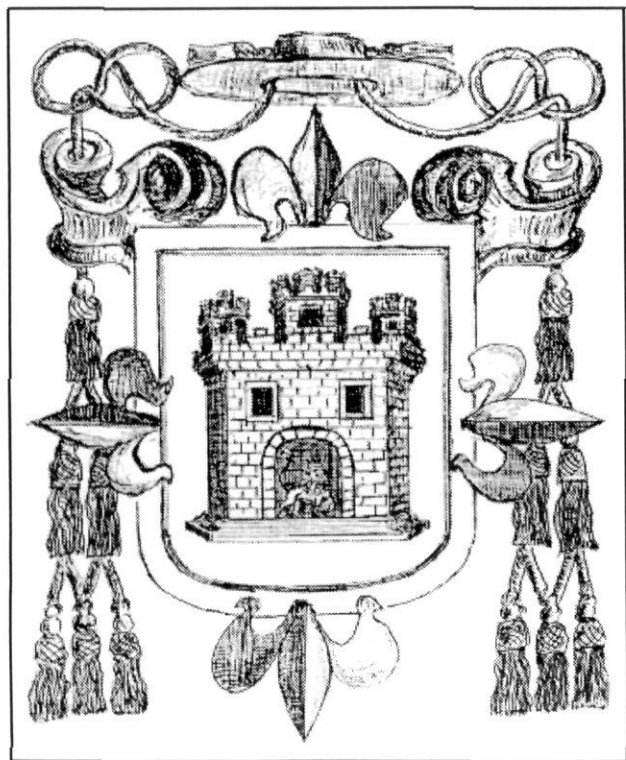
Conseqüentment, va atorgar-se a Palau el dret d'usar tots els honors i dignitats propis dels doctors a qualsevol lloc del món; i també va atorgar-se al nou doctor l'ingrés a l'Orde de la Milícia Àuria,

imposant-li un casc, cenyint-li una espasa i penjant-li una cadena d'or, amb la facultat d'utilitzar en el futur aquests ornaments i tots els honors i privilegis propis dels militars i cavallers de l'esmentada milícia.⁴

Joan Rafel Palau, doctor en ambdós drets, encara aconseguí una més important preeminència de dignitat i d'emoluments quan, el 14 de febrer de l'any 1614, va ser nomenat per Pau V canonge de Barcelona, valent-se del dret de reserva, havent quedat vacant el canonicat per mort de Pere Fenoyà, després que els examinadors judiquessin Palau idoni. Així consta en un pergamí amb el segell de plom papal, existent a l'arxiu familiar.

El Sant Pare va comissionar Pere Margarola, tresorer de la catedral de Barcelona, a fi que executés la provisió. El 8 d'abril de 1615 aquest va instar el bisbe i al capítol de la seu barcelonina perquè en el termini de trenta dies es donés possessió del canonicat a Palau. I el 9 d'abril, dijous, a les cinc de la tarda, el sagristà Joan Coll, com a procurador de Joan Rafael Palau, va prendre possessió del càrrec.

A l'arxiu de la família es troben dues planxes metàl·liques, apropiades com a matriu per a imprimir, que representen el blasó d'un eclesiàstic en el qual consta un castell amb un lleó a la porta; pensem que és el blasó que utilitzaria el canonge Joan Rafel Palau i que figura en el seu retrat.

També servirien d'inspiració per confeir el quarter principal de l'escut concedit per Felip IV de Castella a la família Palau.

Aquest canonge mataroní, ornat amb tants honors i privilegis, va viure a casa de la seva germana Elionor, i el 4 de novembre de 1622 va fer testament davant el vicari de la parròquia Benet Guitart, manifestant trobar-se «dins la casa dita d'en Seguí, situada dins la vila de Mataró, junt al cementiri de dita parroquial Isglésia de Santa Maria [...], en una cambra de aquella hont jo estic jahent en mon llit.»

L'INVENTARI DELS BÉNS DEL CANONGE

El testament de Palau contenia disposicions singulars per afavorir «Eleonor Seguina, germana mia, la qual» —deia— «està vuy en ma casa governant-me».

El malalt va morir el 6 de gener de l'any 1623, i el dia 17 del mateix mes els marmessors confeccionarien, com ho havia disposat el testador, l'inventari dels béns mobles situats en «la casa on dit senyor canonge, al temps vivia, fixà son domicili, dita la casa d'en Seguí, prop l'Església parroquial de Mataró».

L'inventari en qüestió ens assabenta i instrueix respecte a les habitacions i l'estructura de la casa, seguint el mateix ordre i amb els mateixos títols que dona a les estances, com ara veurem:

1) *Entrada*

Ja s'ha consignat que l'entrada era força àmplia i llarga; així resulta, considerant que hi cabien quatre cadires de cuir i dos bancs apropiats per tenir a les sales. A les nits, l'entrada estava il·luminada per una llanterna o fanal gran de vidre. Serviria el lloc per rebre visites usuals.

2) *Cuina*

Malgrat que consta que hi havia un fogó d'aram, la cuina estava presidida per la llar de foc, com pot deduir-se dels estris existents que s'enumeren a l'inventari.

3) *Celler*

Hi havia un cup petit i no més de quatre portadores, i les bótes quasi totes petites, fet que ens indica que si s'omplien bàsicament amb collita pròpia, aquesta seria força mins.

Negatiu del blasó del canonge Joan Rafel Palau.
Còpia d'una planxa destinada a impremta.

4) *Studi*

Era el lloc de treball del canonge. Hi havia dues taules, una de noguera molt gran, per estudiar o escriure. També hi havia una notable col·lecció de llibres que van ser cedits al nebot Melcior, que es trobava estudiant a Osca i arribaria a ser ardiaca de Vic, canonge de Barcelona i bisbe de la Seu d'Urgell. La cambra era de força amplària, ja que hi havia també un llit de noguera amb columnes. Les parets estaven ornades amb tres quadres; eren d'estampes, és a dir, de paper imprès.

5) *Eixida y ort*

Hi havia un pou i atuells i estris diversos.

6) *L'astable*

Hi havia un cavall amb brides i albarda, potser per servir el canonge quan volia anar a Barcelona; i també un «burro» gris que podia servir com a animal de càrrega.

7) *Cambreta trau porta al cap de la scala*
Sembla que servia per a mals endreços.8) *La sala*

Estava ornada amb una taula de noguera guarnida «amb sos ferros», i divuit cadires «còmodes» (amb braços?). Era, doncs, força gran. En les parets hi havia sis quadres pintats al tremp, cinc d'ells grans, i un quadre pintat a l'oli amb el retrat de set personatges.

9) *Cambra trau porta a dita sala y finestra al carrer de llevant*

Era, juntament amb la sala, la cambra més ben decorada. Hi havia una taula com la de la sala, i una arquimesa que, es deia, era molt bona, *de fusta de noguer amb onas*, on es guardaven dos pedrenyals. A la paret hi havia quatre quadres a l'oli, qualificats de bons, representant el Nen Jesús, amb insígnia pontifical, sant Francesc, santa Eulàlia i sant Jaume.

10) *Cambra trau porta en dita Sala de la banda de ponent*

Sembla que era el dormitori més digne i bo de la casa, amb un llit de noguera, amb les boles de les bitlles daurades. Hi havia un quadre petit, pintat a l'oli, representant sant Josep.

11) *Cambra del mitg, trau porta a dita Sala*

Era una cambra força gran, ja que hi cabien tres llits.

12) *Cambra sobre lo corral o galliner, trau porta a dita Sala*

Sembla que era utilitzada per guardar andròmines i mobles per guardar roba usada.

L'inventari, que ha servit per conèixer com era la casa del canonge Joan Rafel Palau, es tracta d'una còpia autèntica, sense data, que consta a l'arxiu de la família, signada pel vicari Benet Guitart, que l'any 1625 regentava l'escrivania de la parròquia. L'inventari ve continuat amb els tràmits de la venda dels béns inventariats a l'encant públic, que no acabarien fins al 13 de gener de 1625, aconseguint-se un total una mica superior a 261 lliures.⁵

FINAL⁶

No passaria gaire temps perquè l'immoble del mas Seguí, igual que els béns del canonge, també es vengués a l'encant públic.

L'inventari estudiat, fet cap a l'any 1625 amb motiu de la mort del germà de la *Seguina*, no seria pas el darrer que es faria per constatar l'existència dels béns mobles i conèixer l'estructura de l'antic mas Seguí. Se'n faria un altre l'any 1739, malgrat que, tanmateix, aquest no seria pas tan descriptiu i particularitzat com el que s'ha estudiat, potser perquè, com veurem, serviria per a motius ben diferents. Cal suposar que la *Seguina* continuaria vivint en el mas després de la mort del germà, i és ben segur que l'edifici contindria més objectes i mobles que els propis del difunt canonge.

Mort el canonge, consta que el mes de març de l'any 1625 es practicaren obres de millora al mas Seguí fetes pel mestre de cases Joan Bruguera, pel fuster Jaume Moni i Rosselló i pel serraller Francesc Juvany.⁷

A l'inventari abans al·ludit de l'any 1739, es va constatar l'existència de caixes plenes de documentació, matalassos, calaixos amb robes, llits... Però sembla que aleshores potser ja feia temps que a la casa no hi vivia ningú.

La família Seguí, seguint la branca dels hereus fins a la venda de la casa pairal, la formaren, primer, Pau Seguí, cirurgià, casat amb Dorotea; després seguien dues generacions, la de Pau Seguí i la de Jordi Seguí, que ambdós, en la documentació consultada, indistintament, consta que tenien la professió d'escrivent, o procurador, o causidic (eren persones destinades a representar-ne d'altres davant els tribunals i, quan així convenia, es traslladaven a diferents llocs on residien, fins que en els tràmits ja no se'ls necessitava); així trobarem Pau Seguí, resident a Hostalric, i el seu fill Jordi, a Terrassa.

Les vendes de fraccions de terrenys del mas Seguí s'iniciaren el 14 de febrer de 1697, quan Pau Seguí, cirurgià, va vendre a la Congregació dels Dolors la peça de terra necessària per construir la capella. Això ja ha estat conegut i estudiat als *Fulls/38* del Museu Arxiu de Santa Maria, com s'ha explicat al començament.⁸

Ara convé referir-se al contingut d'una documentació, fins ara inèdita, facilitada per Joaquim Aguilar, que fa referència a la venda feta l'any 1699, a favor també de la Congregació dels Dolors, d'una petita llenca de terreny dels Seguí que hi havia entre la casa d'aquests i la nova capella i els accessoris que s'estaven construint, que també comprenia la cessió de servituds relatives a vistes i aigües per facilitar la construcció de finestres i teulades. El document, que s'acompanya a un Apèndix, és de 13 de desembre de l'any 1699.

El terreny venut consisteix en un tros de l'hort de dimensions reduïdes –cinc pams la part més estreta i catorze la més àmplia–, per un preu escàs de trenta lliures. Resulta molt útil per conèixer alguns punts relatius a la construcció de la capella dels Dolors de Santa Maria, i molt interessant sobretot perquè es tracta d'una matèria molt

mancada de notícies i documents que avalin el que es coneix o suposa sobre el cas.

Pot llegir-se, per exemple, que aquell desembre de l'any 1699 s'estava «fabricant una capella per la dita Venerable Congregació i Sepultura de aquella»; també, que el bocí o tros de terra objecte de la venda serviria «perquè ab major claredat i facilitat se puga assistir a todas las obras y exercicis de dita venerable Congregació». També serviria per a la «conservació de dita capella i demés officinas de quella», fent referència al que ara designem amb el nom de sala de juntes. Es parla de seguir «las midas posadas y contengudas en la trassa y conforme està trassat en dita Capella», mentre nosaltres ignorem l'existència d'aquesta traça, que llavors era ben coneguda, etc.

Molt aviat, l'any 1703, la vídua Dorotea va vendre, amb la conformitat del seu fill, Pau Seguí, procurador, una fracció de la part de ponent de la finca per donar solució a algun mal tràngol o trifulga de caràcter econòmic, i així poder retornar un préstec establert l'any 1702 amb un argenter de Barcelona.⁹

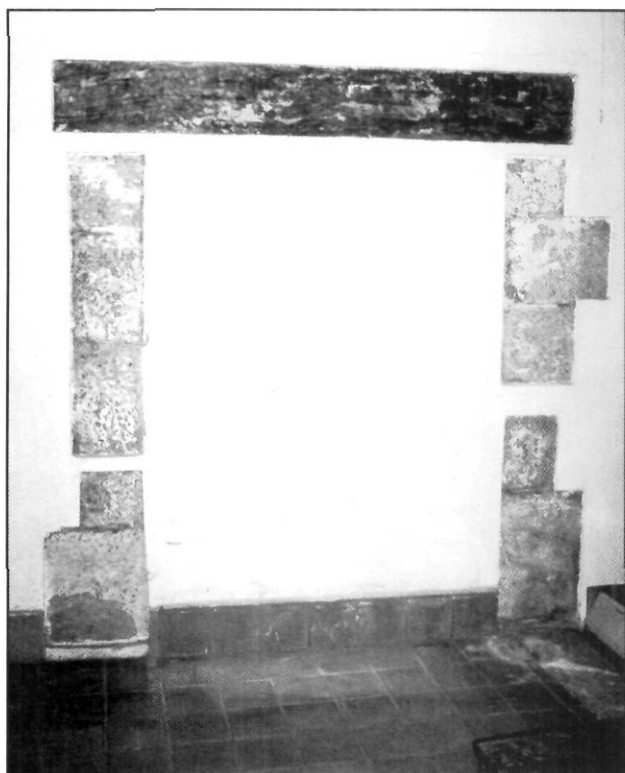
L'any 1733 els Seguí vendrien a la Congregació dels Dolors, com també havien fet als anys 1697 i 1699, l'espai que possibilita la comunicació amb l'església parroquial i que ocupa l'escala del cor.

I l'any 1739 va confeccionar-se l'inventari que ja s'ha al·ludit; consta que es va fer per regularitzar el procedent amb motiu de l'herència que corresponia a Jordi Seguí, per defunció del seu pare Pau Seguí, que era precis acceptar-se a *benefici d'inventari*, seguint el previst en la llei; per això hi participaven, entre d'altres, els que actuaven en concepte de tutors o curadors dels menors i Cristòfol Seguí; i per això la venda del mas Seguí es faria pel sistema de subhasta a l'encant públic, i constava que Jordi Seguí era *renitent*, és a dir, es resistia a admetre l'herència seguint la fórmula habitual, ja que s'havia de procedir amb el sistema de fer-se a *benefici d'inventari*.

Així, l'edifici del mas, després de fraccionat en tres cossos, va ser venut en pública subhasta; dos dels cossos edificats –el del centre, l'actual del Museu Arxiu, i el situat a sol ixent– van ser adquirits el juliol de l'any 1740; i el de ponent va ser adquirit l'any 1746.

Portal de l'actual Museu Arxiu, construït l'any 1777, amb les notables portes de fusta fetes pel fuster Joan Sitjà. Fotografia Miquel Sala. MASMM.

El cós de l'actual Museu Arxiu va comprar-lo Francesc Tor, doctor en medicina. Va ser objecte de reformes importants a la façana i a l'interior. És un exemple el portal de pedra picada del carrer, obra del mestre de cases Jaume Simon, amb les portes de fusta que, segons el *Memorial d'obres*

Paret mitgera entre el Museu Arxiu i l'antic cos de ponent de l'immoble, on es pot observar el portal que conduïa a l'habitació-estudi del canonge.

Fotografia Nicolau Guanyabens. MASMM.

de 5 de gener de 1778, són fetes pel fuster Joan Sitjà, natural de Castell d'Aro i habitant aleshores a Mataró, introductor d'una nissaga de mestres fusters existents encara a Mataró al segle XIX.

Deixem de prosseguir la història de l'immoble, ja que aquest afer ens allunyaria de la qüestió bàsica i del propòsit del nostre estudi. La documentació d'un arxiu particular i els documents aportats per Joaquim Aguilar, han servit fins ara per entrelligar unes dades sobre la vida d'un antic canonge i la mort d'un antic mas.

Cal ressaltar el fet curiós i excel·lent que una fracció de l'edifici del mas Seguí, el seu cós central, s'hagi convertit en un lloc d'investigació i de cultura que acull les estances de l'actual Museu Arxiu de Santa Maria. A l'entrada, a la paret mitgera de l'esquerra, encara s'hi pot veure el portal que havia comunicat amb l'estudi, situat al cós del costat de ponent, on treballava, rebia i, potser, dormia, i va morir-hi, el canonge Rafel Palau.

Antoni Martí Coll

NOTES

1.- Pau Seguí va morir a l'Hospital de la Santa Creu de Barcelona, segons consta a l'inventari d'11 de maig de 1628, conservat al Museu Arxiu de Santa Maria de Mataró.

2.- ANTONI MARTÍ COLL, *Historia de una família de la villa de Mataró*, Ed. Caixa d'Estalvis (Mataró 1962).

3.- Segons l'estudi de Roser Salicrú, publicat a *Fulls/30*, p. 27, del Museu Arxiu de Santa Maria, es tracta d'un benefici de residència que, en el segle XVIII, constava que tenia el patronatge la família Palau, amb obligació anual de dir cinquanta-cinc misses i donar 2 lliures a la bossa comuna, i una renda anual de 40 lliures.

4.- Arxiu de la família. Pergamí amb el segell de cera del *Collegium advocatus Picensi*.

5.- L'inventari va fer-se el 16 de gener de 1623, davant el rector de la parròquia de Mataró Pere Pau Pou, i l'original es conserva al Museu Arxiu de Santa Maria.

6.- Aquest final es basa en la documentació existent en el Fons Aguilar, que es troba al Museu Arxiu de Santa Maria. Moltes qüestions ja s'han donat a conèixer en els *Fulls/38* del Museu Arxiu de Santa Maria (Mataró, octubre 1990), pp. 26 i ss.

7.- Arxiu de la Corona d'Aragó. Fons Notarial de Mataró, 1.220, folis 99v-100r (MASMM, Fons Aguilar).

8.- LLUÍS FERRER I CLARIANA, *Santa Maria de Mataró. La Parròquia. El Temple*, Ed. Museu i Arxiu Històric Arxiprestal. Obra de Sant Francesc (V) (Mataró 1971). Vegeu Capítol VII, pp. 107 i següents, que tracta de la Congregació i de la Capella dels Dolors i de la seva construcció i l'adquisició de terrenys per a les obres.

9.- Escriptura de 8 de desembre de 1703. Notari Salvador Mataró.

– APÈNDIX –

COMPRAVENDA DE 13 DE DESEMBRE DE 1699

«Die 13 X.^{bris} 1699 Matarone. Nos Paulus Segui, chirurgus, et Doratea Segui, conjuges, et Paulus Segui, minor dierum, ipsorum conjugum filius villae Mataronis, dio[cesi]s Barcinonae, ex una, et Reverendus Doctor Josephus Tria, p[re]s[b]ite[ri], vicecorrector, (dominus dompnus Maginus de Vilallonga)* et Joannes Paulus Gassia, negotiator, omnes dictae villae Mataronis, tamquam habentes plenum posse a Venerabili Congregatione Servorum Beatae Mariae Dolorum dictae villae Mataronis, ex altera partibus, gratis & confitemur et in veritate recognoscimus una pars n[ost]rum alteri et altera alteri ad invicem et vicissim mutuo et respective q[uo]d de et super infr[ascript]is fuit inter nos dictis respective nominibus actum pactatum, conventum et concordatum modo et forma sequentibus:

En nom de Déu sie. Amén. Com ab acte públich rebut y testificat en poder de Bonaventura Vigo, notari baix scrit, als catorse dies del mes de febrer del any mil siscentos noranta [set] nosaltres, Pau Seguí, major de dies, cirurgia, Dorotea Seguí, cònjuges, y Pau Seguí, menor de dies, scribent, (de la p[rese]nt vila, pare y fill, juntament amb Dorotea Seguí, muller y mare respective nostra)* de dits cònjuges fill, hajam venut prepètuament a la Venerable Congregació dels Servents de Maria Sanctíssima dels Dolors de dita vila de Mataró, sots diferents pactes y conditions en dit acte contenguts, tot aquell tros de terra eo part del hort nostre de dits venedors en lo qual al p[rese]nt se va ja fabricant una capella per la dita Vener. Congregació juntament ab todas las officinas necessàries per los exercicis de dita Vener. Congregació y Sepultura de aquella, se haja vist y regonegut ésser de conveniència per la conservació de dita capella y demés officinas de aquella y perquè ab major claredat y facilitat se puga assistir a todas las obras y exercicis de dita Venerable Congregació faltar un bossí o tros de terra, que al p[rese]nt romanía a favor de nosaltres dits venedors, lo qual està scituat junt al cantó de la casa nostra de dits venedors, que és junt a la paret de dita Capella y de la escala de la Sepultura de dita Capella, que poch més o menos tindrà de la part més estreta sinch palms y de la part de la paret de la escala catorse palms, poch més o menos, lo qual tros o bossí de terra de sobre especificat donan los dits venedors respectivament a la dita Venerable Congregació, eo per millor dir venen aquell a la dita Venerable Congregació, eo per ella als dits Sors. Dr. Joseph Tria p[re]ve[re] y Joan Pau Gassià, com a altres dels elegits, per lo preu de trenta lliures barcelonas, a més de las cosas que baix se dirà llargament, y ab los pactes y conditions que així mateix baix se diran llargament y no altrament.

Ítem, així mateix, attenant y conciderant ésser de molta conveniència per la Vener. Congregació, eo per las officinas de dita Capella, tenir llum per la part de sol ponent y tremuntana, so és per la part de sol ponent, per una finestra ques deu fer y se farà a trenta y sinch palms de alt del paviment, poch més o menos, de amplària y alsada de vuýt a nou palms, poch més o menos; així mateix y per lo llenso de la paret, midint de la paret de dits venedors fins a la paret de la Capella eo del Crusero de la Iglésia parrochial de dita vila y de la part de tremuntana per a fer las finestras seran necessàries ab todas las reixas per lo llum necessari per dita Capella y officinas de aquella, so és a las finestras de la part de tremuntana, y no a las sol ponent, de las quals ha de pendrer llum la dita capella y demés officinas de aquella, tenint sempre obligació en seguir las midas posadas y contengudas en la trassa y conforme està trassat en dita Capella; tenint obligació dita Vener. Congregació a tots sos gastos, a més de ditas trenta lliures, en clourer la paret del dit bossí o tros de terra per nosaltres ab lo p[rese]nt venut, no aixint més del cantó de la dita nostra casa que nosaltres possehim junt al dit tros de terra, la qual concessió y consentiment de pendrer dit llum prestam y fem llargament ab lo p[rese]nt per las dalt ditas 30 ll[iures] s[ous].

Ítem semblantment, attenant y conciderant més avant que las aguas dependents de las teuladas, tant de la dita capella y demés officinas de aquella com de la dita casa de dits venedors, en algun temps no ocasionassen algun daný, tant a la dita capella y demés officinas de aquella com a la casa de dits venedors, és pactat, convingut y concordat que los dits Sors. elegits en nom de dita Vener. Congregació degan degan (*sic*) conduhir aquellas, ara sie ab rech o ab aquaducto, fora de las parets de dita casa, fins al carrer de la Mare de Déu, sens emperò donar daný a las parets de la dita casa de dits Seguí y, en cas que fos de alguna conveniència per la dita Vener. Congregació tocar la paret de la casa de dits Seguí per conduhir las ditas aguas, donan consentiment a dita Vener. Congregació ea als dits Sors. eleguits q[u]e pугan tocar aquellas, sols no sie en praejudici de ditas parets, y així mateix de altrás servituts de carregamens y altrás cosas necessàries y convenientes a dita Venerable Congregació, sens emperò daný ni praejudici dels dits Seguí, per la qual concessió, concentiment y facultat dita Vener. Congregació li dega donar y pagar las ditas dalt trenta lliures barcelonesas.

Ítem és pactat, convingut y concordat que dits Sors. Dr. Joseph Tria p[re]ve[re], y Joan Pau Gassià,

altres dels elegits per dita Venerable Congregació, prometen en nom de quella en complir en totas las obligations tocants a dita Vener. Congregació y en pagar las ditas trenta lliures barcelonesas per lo preu eo estimació de dit tros de terra dalt expressat y demés concessions, consentiments, facultat y servituts dalt concedidas llargament a ells en dit nom per los dits Seguí venedors, dalt dits llargament, las quals trenta lliures barcelonesas pagaran lo die p[rese]nt en diner comptant, havent firmat tots los dits Seguí dalt anomenats.

Ítem és pactat, convingut y concordat entre dites parts que los dits Pau Seguí cirurgià, major de dies, y Dorotea Seguí, cònjuges, y Pau Seguí, menor de dies, scribes, de dits cònjuges fill, venedors dalt dits de las

dalt ditas cosas y concedents las ditas cosas i servituts, firman àpoca als dits Sors. Dr. Joseph Tria, p[re]ver[ge], y Joan Pau Gassià, altres dels elegits p[rese]nts, de las ditas trenta lliures barc[elonesas], que són lo preu del dit tros o bossí de terra venut a la dita Vener. Congregació, las quals confessan haver rebut en diner comptant en presència del not[ari] y testimonis baix scrits repectivament llargament.

Et ideo nos dicte partes laudantes...»

Foren testimonis Policarp Queralt, sastre, i Jaume Figaró, fuster, de Mataró.

* Tatxat al text original.